

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 10. 2020, č. j. KUZL-67237/2020, sp. zn. KUSP-67237/2020/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odbor občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2020, č. j. MMZL 097729/2020, sp. zn. MMZL-041509/2019-MM-PŘ-OOSA-1321/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona tím, že dne 3. 3. 2019 v 09:36 hodin, ve Zlíně – Malenovicích, na silnici I. třídy č. 49 třídy Tomáše Bati, v blízkosti „Malenovické pily“, ve směru jízdy na Otrokovice, při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci nejméně o 31 km/h, neboť mu v místech, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, byla hlídkou Policie ČR certifikovaným laserovým rychloměrem typu LaserCam4 naměřena rychlost 84 km/h, a tedy po odečtu možné odchylky měřiče ve výši ± 3 km/h jel rychlostí nejméně 81 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci ve vazbě na ustanovení § 37 až 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky, uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 4 000 Kč. Dále byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v souvislosti s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce uvedl následující žalobní body.
5. První žalobní bod směřoval proti výroku o sankci, který žalobce považuje za nezákonný. Správní orgán I. stupně totiž uložil žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč, tedy při samé horní hranici zákonného rozmezí. Správní orgán I. stupně vycházel ze tří přitěžujících okolností, přičemž ani jedna z nich nemohla být zvažována v neprospěch žalobce. První přitěžující okolností byla míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž v tomto případě jde o porušení zákazu dvojího přičítání. Druhou přitěžující okolností byl ohodnocení přestupkové minulosti žalobce, přičemž ale měly být hodnoceny okolnosti v momentě, kdy žalobce přestupek spáchal, nikoliv okolnosti, které nastaly až následně. Třetí přitěžující okolností bylo hodnocení místa spáchání přestupku, avšak „riziko vzniku dopravní nehody“ je objektem přestupku a znakem skutkové podstaty, a nemůže být hodnoceno při úvaze o sankci.
6. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť z něj nelze zjistit, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně uvedl, že se jedná o nedbalost, ale neuvedl, zda se jednalo o nedbalost vědomou nebo nevědomou. Závěr, že se jednalo o vědomou či nevědomou nedbalost, neuvedl a neodůvodnil ve svém rozhodnutí ani správní orgán I. stupně.
7. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítal, že místo přestupku nebylo vymezeno dostatečně určitě. Údaj o tom, že k přestupku došlo „ve Zlíně – Malenovicích, na silnici I. třídy č. 69 třídy Tomáše Bati, v blízkosti „Malenovické pily“ ve směru jízdy na Otrokovice“, není dostatečný, protože toto místo není známo širšímu okruhu osob. Dle mapových portálů se navíc Malenovická pila, s. r. o. nachází na třídě 3. května. V napadeném rozhodnutí pak je uvedeno, že k přestupku došlo „v blízkosti zastávky Malenovice, Pila“, avšak nedostatek specifikace místa nemůže být zpřesňován

v odůvodnění. Správní orgán tedy podle žalobce nemohl posuzovat ty skutkové okolnosti, které jsou rozhodné pro úsudek o naplnění skutkové podstaty, například nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě či charakter komunikace, když ani není zřejmé, zda k přestupku došlo na třídě 3. května nebo na třídě Tomáše Bati. Na komunikacích tohoto charakteru navíc bývá zvykem zvyšovat nejvyšší dovolenou rychlost, typicky na 70 km/h. Není tak zřejmé, zda v daném místě platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.

8. Žalobce je dále toho názoru, že důkazy ve správním spise spolehlivě neprokazují, že žalobce jel rychlostí nejméně 81 km/h. Jediným důkazem svědčícím o rychlosti jízdy vozidla je výstup z rychloměru. Ve věci bylo provedeno jedno měření rychlosti, ale byly předloženy čtyři fotografie z měření, každá pořízená v jiný čas a s jinou naměřenou rychlostí vozidla. U všech je však stejné číslo snímku. Pokud rychloměr ukázal více výsledků, bylo nutné podle zásady *in dubio pro reo* vzít v potaz výslednou hodnotu, která je nejvíce příznivá pro obviněného. V případě žalobce by se jednalo o hodnotu 80 km/h, po odečtu odchylky 77 km/h, což by mělo vliv na ukládanou sankci, neboť by rychlost byla překročena v dolní polovině rozmezí pro danou skutkovou podstatu. Dále žalobce spatřuje nesoulad ve vzdálenostech uvedených ve výstupních datech, neboť neodpovídají změřeným rychlostem. Nakonec, výstup z rychloměru obsahuje též podivnost spočívající v překrytí zvětšeniny registrační značky podivnými obdélníky, i když registrační značka na vozidle žalobce ničím překrytá nebyla. Není tedy zřejmé, zda rychloměr fungoval, nebo nebylo se snímky manipulováno, když byl dán takový nesoulad ve výstupních datech. Lze proto důvodně pochybovat o správnosti výstupu z rychloměru.
9. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že naměřená rychlost nenáleží vozidlu žalobce. Na snímku, z něhož vyplývá naměřená rychlost 84 km/h a na základě něhož byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, není čitelná registrační značka vozidla. Snímek je nadto černobílý, nelze z něj tedy rozeznat ani barvu vozidla. Jde pouze rozeznat, že jde o vozidlo značky Škoda, které je ale na českých silnicích časté, a navíc jde o frekventovanou komunikaci, kde se těchto vozidel mohlo v danou chvíli nacházet více. Neexistuje tedy žádný důkaz, že žalobce jel rychlostí 84 km/h (resp. 81 km/h).
10. Žalobce i jeho zástupce mimo žalobní námitky vyjádřili nesouhlas s tím, aby jejich osobní údaje, neanonymizované rozhodnutí krajského soudu, jakož i neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byly vyvěšeny na internet prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu.
11. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu jejich nezákonnosti zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že nesouhlasí s obsahem podané žaloby.
13. K žalobní námitce týkající se správního trestu žalovaný uvedl, že žalobce většinu svých argumentů směřuje proti prvostupňovému rozhodnutí, které ve správním řízení napadl pouze blanketním odvoláním. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí přezkoumával prvostupňové rozhodnutí pouze v duchu zásady zákonnosti. Žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně své úvahy ohledně výše správního trestu podložil relevantními

argumenty. Rovněž se žalovaný domnívá, že i jeho úvahy v napadeném rozhodnutí naplňují smysl § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a jsou plně přezkoumatelné. K uložení pokuty ve výši 4 000 Kč, tedy 1 000 Kč pod horní hranici správního trestu, vedl souhrn přitěžujících okolností. Námitku porušení zákazu dvojího přičítání nepovažuje žalovaný za relevantní. Dále žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by měl hodnotit pouze skutečnosti, které byly dány k momentu spáchání přestupku. Žalovaný vzal v potaz i přestupky spáchané žalobcem po spáchání předmětného přestupku, avšak jednalo se o rozhodnutí, která již nabyla právní moci. Zápisy v evidenční kartě řidiče přitom poskytují ucelený pohled o sklonech řidiče k porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích a o tom, zda uložené sankce splnily svůj účel. Při hodnocení povahy a závažnosti přestupku správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že k přestupku došlo na páteřní komunikaci města Zlína v blízkosti autobusové zastávky, přičemž se rovněž jedná o hlavní tah na Otrokovice, přiváděč na dálnici D1 a v blízkosti se nachází nákupní centrum, zastávky městské hromadné dopravy a křižovatky řízené světelným signalizačním zařízením, což zvyšuje nebezpečnost jednání žalobce. Riziko dopravní nehody je proto podle žalovaného v těchto místech mnohem vyšší.

14. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce spáchal přestupek vědomou nedbalostí. Odvolací správní řízení je s prvostupňovým řízením jeden celek, žalovaný tak doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Konstatační míry zavinění se však neprojevilo v konkrétní výši správního trestu.
15. Co se týče místa spáchání přestupku, je situace podle žalovaného jednoduchá. Místo přestupku jasně vyplývá ze snímku č. 003288, kde jsou uvedeny GPS souřadnice, přičemž však není nutné v každém případě specifikovat místo spáchání přestupku pomocí GPS souřadnic. Požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí. O místě změření tak není pochyb. Rovněž při zadání označení „Malenovice, pila“ do portálu www.mapy.cz se objeví nejen sama malenovická pila, ale i trolejbusové zastávky, které jsou v její blízkosti. Na mapě je viditelné i to, že krátce před zastávkami „Malenovice, pila“, přechází třída Tomáše Bati v třídu 3. května. Vozidlo tedy bylo změřeno na třídě Tomáše Bati v blízkosti malenovické pily, byť trolejbusové zastávky i samotná pila se již nacházejí na třídě 3. května. Co se týče maximální povolené rychlosti 50 km/h, tato vyplývá již ze snímku č. 003288. Vzhledem k tomu, že se jedná o jednu z nejnebezpečnějších silnic v ČR, nepřichází zde vůbec do úvahy zvýšení nejvyšší povolené rychlosti.
16. K námitce týkající se měření rychlosti žalovaný uvedl, že v případě měření rychlosti je výsledkem měření každý snímek sám o sobě, přičemž každý výsledek je relevantní. Správní orgány nepochybily, když nevycházely ze snímku, na němž je naměřena nejnižší rychlost vozidla. Obvykle správní orgány vycházejí pouze z prvního snímku a další snímky jsou považovány za ověřovací. Podivné obdélníky, které překrývají registrační značku, jsou potom zvětšeninou částí záměrného kříže nastaveného na kameru.
17. Co se týče ztotožnění naměřené rychlosti s vozidlem žalobce, uvedl žalovaný, že namítanou fotografii žalobce vytrhuje z uceleného důkazního řetězce. První snímek doplňují další snímky z měřiče. Záznam snímků byl zpracován archivačním programem ARCHIV, takto vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložen na pevný disk laserového měřiče. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce byl bezprostředně po změření zastaven policisty, kteří vozidlo vyfotografovali.

18. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
20. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Sankce

23. Předně žalobce namítal nezákonnost výroku o sankci, neboť správní orgán vybočil ze zákonných mezí správního uvážení a porušil zásadu zákazu dvojího přičítání.
24. K tomu soud uvádí, že nelze souhlasit se žalobcem v tom, že povahu a závažnost přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nelze obecně hodnotit jako přitěžující okolnost, neboť by se jednalo o porušení zákazu dvojího přičítání. Je nutné vycházet z toho, že skutkové podstaty daného druhu přestupků jsou navzájem odlišovány nejen podle místa jejich spáchání (v obci nebo mimo obec), ale také podle míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti, což reflektuje kritérium společenské škodlivosti.
25. Je poté povinností správních orgánů, aby v individuálním případě posoudily závažnost přestupku mimo jiné právě s ohledem na skutečnost, o kolik byla nejvyšší rychlost překročena, což se následně promítne ve výši uložené pokuty, jakožto správního trestu vymezeného spodní a horní hranicí zákonem stanovené sazby. Je pak všeobecně známým faktem, že s vyšší rychlostí je omezena reakční schopnost řidiče a prodloužena brzdná dráha vozidla, což má vliv mimo jiné na míru ohrožení bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu jako právem chráněného zájmu. Stejně tak mohou správní orgány přihlédnout i k tomu, jakým způsobem se řidič chová v provozu na pozemních komunikacích. Hodnocení osoby řidiče pak může být připsáno ve prospěch či neprospěch při ukládání správního trestu.
26. V případě žalobce pak správní orgány hodnotily míru porušení chráněného zájmu, neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci nebylo pouze minimální, ale v rozmezí daném ustanovením § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona se změřená rychlost pohybovala v horní polovině možného zákonného rozpětí. S ohledem na výše uvedené tedy správní orgány správně přihlédly k tomu, že v rozmezí překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20 km/h (tj. rychlost 70 km/h) do překročení o 40 km/h (tj. rychlost 90 km/h), žalobce jel rychlostí 81 km/h po odečtu odchylky, a tedy se skutečně jedná o překročení v horní polovině zákonem daného rozmezí.

27. Dále správní orgány hodnotily osobu žalobce jako řidiče v tom smyslu, že z jednání žalobce v provozu na pozemních komunikacích vyplynulo, že příliš nerespektuje právní předpisy, což je zřejmé z jeho záznamů v evidenční kartě řidiče. Správní orgány pak v tomto případě nehodnotily přestupky spáchané po spáchání nyní projednávaného přestupku ve smyslu recidivy, ale skutečně pouze k dokreslení osoby pachatele přestupku, tedy žalobce. V uvedeném hodnocení tak krajský soud neshledává nezákonný postup správních orgánů.
28. Rovněž bylo správné i hodnocení času a místa spáchání přestupku. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že třída Tomáše Bati (resp. i bezprostředně navazující třída 3. května), na které žalobce spáchal předmětný přestupek, je páteřní komunikací ve městě Zlíně, která je velmi frekventovaná téměř v jakoukoliv denní dobu. Na této komunikaci jsou četné semaforey a přechody pro chodce, doprava je komplikovaná a v důsledku porušení nejvyšší povolené rychlosti hrozí kolize s ostatními účastníky silničního provozu. Správní orgány tedy nepochybily, když tuto skutečnost hodnotily v neprospěch žalobce.
29. Naopak ve prospěch žalobce správní orgány hodnotily skutečnost, že nevznikla škoda na zdraví ani na majetku, to, že je rozhodováno pouze o jednom přestupku, a nakonec i to, že se jednalo o nedbalostní spáchání přestupku.
30. Nakonec krajský soud konstatuje, že žalobci byl uložen správní trest pokuty ve výši 4 000 Kč. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4*. Žalobci tedy byla uložena pokuta v zákonem stanoveném rozmezí, v jehož rámci mají správní orgány povinnost se pohybovat. Konkrétní výše pokuty se potom odvíjí od toho, jak správní orgány v rámci správního uvážení zhodnotí okolnosti spáchání přestupku, což se v nyní posuzovaném případě stalo.
31. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud nepovažoval jednotlivé námitky proti výši správního trestu za důvodné, neboť úvahy správních orgánů byly založeny na více skutkových okolnostech případu (míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti, hustota provozu, forma zavinění či sklon k páčání přestupků daného druhu), které lze obecně vykládat v neprospěch žalobce. K tomu soud doplňuje, že není jeho úkolem nahrazovat správní uvážení za situace, kdy nevykazuje znaky libovůle v rozhodování.

Zavinění

32. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť z něj nelze zjistit, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán.
33. Krajský soud konstatuje, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že se jednalo o nedbalost vědomou.
34. Podle ustanovení § 93 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou*.
35. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*.

36. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Podle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
37. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je tedy třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
38. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost. Krajský soud uznává, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně neuvedl slovní spojení „vědomá nedbalost“. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha o spáchání přestupku v nedbalosti vědomé poté byla učiněna v napadeném rozhodnutí žalovaným. K tomu soud upozorňuje na skutečnost, že řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaným je nutno vnímat jako jeden celek, tudíž fakt, že žalovaný doplnil argumentaci správního orgánu I. stupně (byť stručně), je postupem v souladu se zákonem.
39. Krajský soud proto tuto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.

Místo přestupku

40. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku. Z podkladů založených ve správním spise vyplynulo, že k přestupku žalobce došlo ve Zlíně – Malenovicích, na silnici I. třídy č. 49 třídy Tomáše Bati, v blízkosti „Malenovické pily“, ve směru jízdy na Otrokovice, přičemž součástí výstupu z užitého rychloměru jsou rovněž přesné GPS souřadnice místa měření. Totéž je poté uvedeno ve výrocích správních rozhodnutí, pouze bez uvedení GPS souřadnic místa měření. Podle zdejšího soudu bylo místo měření žalobce popsáno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dostatečně a konkrétně, a to tak, že společně s označením času a způsobem spáchání přestupku nemůže být tento skutek zaměněn s jiným. O totožnosti skutku soud nemá pochyb.
41. Výše uvedené koresponduje i se závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž mj. uvedl, že *„(...) zpravidla je možné spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí vymezit přesněji, např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“* (srov. dále rozsudky ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 – 42 a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52).
42. Krajský soud vyšel z toho, že se měl žalobce přestupku dopustit ve Zlíně – Malenovicích poblíž „Malenovické pily“, v daném případě tudíž nebyla nouze o orientační body, které by bezprostředně souvisely s danou pozemní komunikací. Správní orgány je přitom rovněž zahrnuly do výroků svých rozhodnutí. Z předložené fotodokumentace měření rychlosti je patrné, že v době spáchání přestupku, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, žalobce projížděl zastavěnou částí obce, když v pozadí prvního snímku jsou vidět domy, tedy žalobce projížděl mezi dominantními objekty. Jestliže správní orgány převzaly takovou specifikaci místa ve správním řízení, neshledal soud na takovém postupu nic závadného. Krajskému soudu se jeví přiměřené okolnostem daného případu, že správní orgán vymezil místo spáchání přestupku na základě podkladů zaslaných Policie ČR za použití místního označení „Malenovice, pila“, kde mělo ke spáchání daného přestupku dojít. Bylo by samozřejmě vhodnější, kdyby správní orgány do výroku svého rozhodnutí převzaly rovněž GPS souřadnice místa měření rychlosti vozidla, nicméně i bez tohoto údaje bylo místo spáchání přestupku ve výroku jejich rozhodnutí specifikováno zcela dostatečně a nezaměnitelně.
43. Je přitom třeba poznamenat, že vytýkaný skutek byl charakterizován celým komplexem použitých údajů. Kombinace údaje o místě (označení místní lokality, u které mělo k měření rychlosti vozidla dojít) a času spáchání přestupku poskytuje v daném případě dostatečnou záruku, že nebude zaměněn s jiným jednáním žalobce.
44. Co se týče přesnosti místa spáchání přestupku na třídě Tomáše Bati či třídě 3. května, uvádí soud, že vzhledem k tomu, že tyto třídy na sebe bezprostředně navazují právě v místech spáchání přestupku, nelze pouze na základě toho považovat označení místa spáchání přestupku za vadné či nedostatečně určité. Nadto specifikace místa byla dále provedena místním označením „Malenovická pila“, která dostatečně konkrétně odkazuje

na místo spáchání přestupku, resp. na místo měření rychlosti vozidla. Charakter vozovky se přitom ani v místě, kde přechází třída Tomáše Bati na třídu 3. května, nikterak nemění, komunikace se nadále nachází v obci Zlín a nejvyšší dovolená rychlost zde podléhá obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích, což je krajskému soudu rovněž známo z jeho úřední činnosti.

45. Krajský soud proto shrnuje, že skutek, kterého se žalobce dopustil, byl ve výrocích správních orgánů specifikován natolik určitě, že vylučuje záměnu s jiným jednáním žalobce. Místo, kde se měl žalobce dopustit překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo s dostatečnou určitostí specifikováno již od počátku řízení. Zdejší soud proto neshledal výrok správních rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelným a námitkám nevyhověl.

Měření rychlosti

46. Další žalobní námitka směřovala k tomu, že důkazy ve správním spise spolehlivě neprokazují, že žalobce jel rychlostí nejméně 81 km/h. Současně správní orgány porušily zásadu *in dubio pro reo*, neboť byly pořízeny celkem čtyři snímky z měření rychlosti, a správní orgány proto měly vycházet z nejnižší naměřené rychlosti 80 km/h, resp. 77 km/h po odečtení odchylky.
47. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byla rychlost naměřena na třídě Tomáše Bati v obci Zlín, v části Malenovice, pila, ve směru na Otrokovice, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Měření bylo provedeno ověřeným silničním rychloměrem LaserCam4, výrobní číslo LE0466, kdy byla žalobci při řízení motorového vozidla změřena rychlost jízdy 84 km/h, což po odečtu odchylky na měřicí přístroj v rozmezí ± 3 km/h znamená, že žalobci byla naměřena skutečná nejnižší rychlost jízdy 81 km/h, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti minimálně o 31 km/h. Na místě kontroly bylo sepsáno oznámení přestupku, se kterým žalobce nesouhlasil a nepodepsal jej. Součástí spisového materiálu je záznam o přestupku, kde se nachází snímky ze silničního rychloměru, přičemž ze sady čtyř snímků z měření pod č. 003288 je zřejmé, že se při měření jednalo o vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky 5Z2 5858, které se dne 3. 3. 2019 v 09:36 hod. na třídě Tomáše Bati ve Zlíně směrem na Otrokovice, pohybovalo rychlostí 84 km/h. Z ověřovacího listu vyplývá, že rychloměr je ověřen k měření rychlosti, s platností ověření do 13. 11. 2019. Z úředního záznamu ze dne 3. 3. 2019 dále vyplývá, že hlídka Policie ČR za pomoci laserového měřicího zařízení zaznamenala přestupek řidiče ve vozidle Škoda Octavia, registrační značky 5Z2 5858 dne 3. 3. 2019, kdy řidič překročil rychlost v katastru města Zlín, část Malenovice, pila, ve směru na Otrokovice. Po naměření rychlosti jízdy vozidla 84 km/h, bylo vozidlo odstaveno na zastávce MHD Malenovice, křižovatka, kde byl žalobce po předložení dokladů ztotožněn policejní hlídkou. Dále byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem a žalobce byl poučen o možnostech řešení přestupku.
48. Skutkový stav tak byl zjištěn na základě výstupů z měřicího zařízení, oznámení přestupku a úředního záznamu. Všechny tyto důkazy je přitom nutno dát do vzájemné souvislosti. Pokud tedy žalobce namítal, že na prvním snímku z rychloměru nebyla čitelná registrační značka vozidla, nelze izolovaně pouze na základě této skutečnosti zpochybnit výsledky měření rychlosti. Záznam o měření je totiž kompaktním dokumentem a lze považovat obecně za nespornou skutečnost, že všechny fotografie na

záznamu o přestupku jsou jednou a toutéž fotografií (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019 – 22). Ze všech čtyřech pořízených fotografií je přitom podle soudu zjevné, že se na nich nacházelo vozidlo žalobce. Byť na první fotografii nelze zřetelně vidět registrační značku vozu žalobce, vzhledem k souvislosti s ostatními navazujícími snímky, na nichž registrační značka je čitelná, lze konstatovat, že skutečně bylo měřeno vozidlo žalobce.

49. Co se týče námitky ohledně nesouladu ve výstupních datech, podle nichž měl žalobce ujet dráhu o vzdálenosti 97 metrů za 5 vteřin, upozorňuje krajský soud na to, že vzdálenosti uvedené na záznamech z měření, nejsou vzdálenosti, kterou ujelo měřené vozidlo. Jedná se totiž o vzdálenost měřeného vozidla od rychloměru, což jednoznačně vyplývá i z návodu k obsluze. I vzhledem k tomu, že podle fotografií z měření jelo vozidlo žalobce v době měření do zatáčky, žalobcem uvedené vzdálenosti nemohou odpovídat skutečnosti. Kdyby jelo vozidlo žalobce přímo proti měřicímu zařízení, pak by bylo možné usuzovat, že vzdálenost rychloměru od vozidla by se mohla rovnat vzdálenosti ujeté vozidlem, nyní však jednoznačně nejde o tento případ. Nelze tedy na základě matematických výpočtů provedených žalobcem usoudit na to, že ve skutečnosti jelo vozidlo žalobce pomaleji, a zpochybnit tak výsledky měření ověřeným silničním rychloměrem.
50. Jako dysfunkčnost rychloměru pak nelze shledat to, že se na výstupech z rychloměru objevily „podivné obdélníky“. Shodně s žalovaným má soud za to, že se jedná o části záměrných křížů, které jde vidět vcelku vždy na hlavních snímcích měřeného vozidla, a na detailech registrační značky se potom části záměrných křížů objevují jako žalobcem namítané obdélníky.
51. Krajský soud má v posuzovaném případě za to, že správní orgány vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu věci, když vycházely z důkazů založených ve správním spise, které byly ke zjištění skutkového stavu věci ve své souvislosti dostatečné. Žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval podklady pro rozhodnutí o přestupku, resp. ani v rámci odvolání neuvedl žádné konkrétní námitky proti zjištěnému skutkovému stavu (tj. výše označené oznámení přestupku na místě kontroly, záznam o přestupku se snímky ze silničního rychloměru, ověřovací list a úřední záznam z provedené kontroly). Správní orgány tedy podklady správně považovaly za dostatečné pro zjištění skutkového stavu.
52. Co se týče porušení zásady *in dubio pro reo*, je nutno vycházet zejména z toho, že každé měření provedené rychloměrem je platné. Zejména se pak pro určení rychlosti běžně užívá první snímek, další snímky slouží obvykle jako kontrolní. Pokud však je každé z provedených měření platné a nelze mít pochybnosti o jejich správnosti, pak lze vycházet z každé naměřené hodnoty, tedy i té nejvyšší naměřené. Pokud nejvyšší naměřená rychlost byla 84 km/h, tuto hodnotu správní orgán I. stupně zcela správně vzal za rozhodnou.
53. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce k tomu, že důkazy obsažené ve správním spise

spolehlivě neprokazují, že žalobce jel rychlostí nejméně 81 km/h, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.

Naměřená rychlost nenáleží vozidlu žalobce

54. Nakonec žalobce namítal, že naměřená rychlost nenáleží vozidlu žalobce, neboť na snímku, z něhož vyplývá naměřená rychlost 84 km/h a na základě něhož byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, není čitelná registrační značka vozidla.
55. Jak soud uvedl již výše, z pořízených fotografií lze mít za nesporné, že na všech čtyřech fotografiích se nachází vozidlo žalobce, i přesto, že na první fotografii není čitelná registrační značka vozidla. Tvar vozidla i světlý odstín jeho barvy jsou na všech fotografiích zjevně totožné. Z první fotografie je rovněž zjevné, že se na vozovce v té době nepohybovalo žádné vozidlo podobné vozidlu žalobce, druhá fotografie z měření byla pořízena s odstupem cca 2 vteřin, třetí fotografie s odstupem 4 vteřin od první a čtvrtá fotografie s odstupem 5 vteřin od první. Krajský soud pak má za krajně nepravděpodobné, že by se v tomto velmi krátkém časovém úseku několika vteřin objevilo na stejném místě zcela totožné vozidlo (i přesto, že podle žalobce jde o vozidlo na českých silnicích běžné). Za zásadní však má krajský soud to, že vozidlo žalobce bylo bezprostředně po změření hlídkou Policie ČR zastaveno a žalobce byl ztotožněn. Podle fotografie pořízené po zastavení se vozidlo žalobce rovněž shoduje odstínem i tvarem s vozidlem zaznamenaným na fotografiích z rychloměru.
56. Rovněž je nutno upozornit na to, že na pořízených fotografiích jsou viditelné záměrné kříže z rychloměru. Záměrné kříže se nacházely jednoznačně na přední části pouze vozidla žalobce, nelze tak mít za to, že by bylo měřeno jiné vozidlo, než vozidlo žalobce.
57. Zjištěný skutkový stav a ohledem na výše uvedené nevyvolává pochybnosti o tom, že policejní hlídka při měření postupovala správně a rychloměrem skutečně změřila rychlost jízdy vozidla žalobce, nikoliv jiného vozidla.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů – anonymizace rozhodnutí

58. Ohledně žalobcova rozsáhlého rozboru týkajícího se požadavku anonymizace rozsudku krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, a nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů žalobce a jeho zástupce na internetu, krajský soud konstatuje, že sám žalobce tento požadavek a nesouhlas označil tak, že se nejedná o žalobní námitku. Z uvedeného důvodu se požadavkem na anonymizaci rozsudku a nesouhlasem se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho zástupce v tomto rozsudku krajský soud nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

59. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
60. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

61. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

62. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce